

A „DALMÁCIAI SZONETTEK“-BŐL:

ALKONY A DOMINIKÁNUSOK KERESZTFOLYÓSÓJÁN

(DUBROVNIK)

IRTA: PAULA PRERADOVIĆ

Ott fenn az égnek mély-kék négyszögén
Cikázik szét veszett-vad fecske-hajsza,
Jaj-surrogásuk, mint lelkek panasza,
Kik nyögnek lenn a kárhozat ölén.

Nagy-néha egy-egy lesurran ide,
Hol törvény most az új május parancsa,
S arany terméstől roskad száz narancsfa,
De tova üzi ijedt, kis szíve.

Fáradt saruban sok fehér barát
Jár fel-le benn az ódon folyosón
S mormolja csendben az Úrangyalát.

És egyikük — szép álom! — eloson . . .
Az öreg kútba nagy veder merül
S a bús narancsok arca felderül.

Vitnyédi Németh István fordítása.